

«Ἐπεί δέ καὶ πρός τό ἑκούσιον πάθος ὁ ἀπαθής παραγίνεται καὶ νέκρωσιν ζωηφόρον ὑπέρ ἡμῶν νεκρωθῆναι διαγωνίζεται, νεκρωθῶμεν καὶ ἡμεῖς νέκρωσιν πρός ζωὴν· νεκροῦται γάρ ἐκεῖνος, ἵνα νεκρώσῃ τὸν θάνατον καὶ ἵνα ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ νεκρώσεως καὶ φθορᾶς. «Νεκρώσωμεν οὖν» καὶ ἡμεῖς «τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπί τῆς γῆς», ἥτοι «πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, ἐπιθυμίαν κακήν» καὶ τὰ ἔξης, καθώς ὁ Θεῖος Παῦλος ἐντέλλεται. Χριστός διά τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας εἰς θάνατον παραδίδοται· «Αὐτός» γάρ «ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε», φησίν ὁ Ἡσαΐας, «καὶ διά τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν παρεδόθη». ... Έγγιζει ὁ τούτου σταυρός καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ταφή καὶ ἡ ζωηφόρος Ἀνάστασις. Δεῦτε καὶ ἡμεῖς συσταυρωθέντες τούτῳ συναποθάνωμεν καὶ συνταφέντες συναναστῶμεν τῇ αὐτοῦ χάριτι».

Αγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, Βίβλος τῶν Κατηχήσεων 11, 59-74, σελ. 253.

